

0829 – 29. august

Dere ektemenn, elsk deres hustruer og vær ikke bitre mot dem. Kol 3: 19.

På samme måte som grunnlaget for hustruens plikter er at hun skal underordne seg under sin mann, så er grunnlaget for mannens plikter: kjærligheten. «Dere ektemenn, elsk deres hustruer». Der kjærligheten får råde, der følger også alt annet av seg selv. Apostelen sier: «Kjærligheten er tålmodig og vennlig. Den tåler alt, tror alt, håper alt, lar seg ikke opphisse».

Men nå vil vi se nærmere på hvordan den ekte kjærligheten er, den en mann skal ha til sin hustru. Og da vil vi særlig rette vår oppmerksomhet mot den sterke framstillingen dette får i Ef 5. Apostelen sier: «Dere ektemenn, elsk deres hustruer, slik også Kristus elsket menigheten og gav seg selv for den. På samme måte skylder også ektemennene å elske sine hustruer som sine egne legemer. Den som elsker sin hustru, elsker seg selv. For ingen har noen gang hatet sitt eget kjød, men han gir det mat og har omsorg for det, slik Herren gjør med menigheten».

Se for en dyp skildring, som en høy ære for ekteskapets kjærlighet, at den sammenliknes med Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap! La oss nå se nærmere på den lærdommen vi har i dette. Det som sterkest kjennetegner Kristi kjærlighet til menigheten, er først og fremst at han elsker helt ufortjent. Uten noen verdighet eller fortjeneste fra vår side, men bare fordi Faderen har utvalgt oss fra evighet av.

Selv sier Kristus: «De var dine, og du gav dem til meg. Alt det du har gitt meg, har jeg bevart i ditt navn. Og ingen skal rive dem ut av min hånd. For min Far, som har gitt dem til meg, er større enn alle». På samme måte skal også mannen elske sin hustru for Faderens skyld. Uten hensyn til hennes større eller mindre fullkommenhet. Bare fordi Faderen har gitt ham henne, at hun er hans hustru.

Den kjærligheten som springer ut fra personlige egenskaper, som svinger med gode og vanskelige tider, er en ustadig og overfladisk kjærlighet. Hvis Kristus hadde elsket oss på den måten, da hadde han ikke gitt sitt liv for oss. Nei, Gud har gitt deg denne hustruen. Han la henne i dine armer og sa: Nå er hun din. Elsk henne og hold deg til henne! Og da betyr dette tusen ganger mer enn alle de skjønneste egenskapene hos en kvinne.

For det andre gjorde Kristi kjærlighet ham og forsamlingen til ett, som apostelen her også straks tilføyer: «Vi er lemmer på hans legeme, av hans kjød og av hans bein». Derfor, tilføyer apostelen, er også mann og hustru blitt ett, «de to skal være ett kjød».

Men dette skjer ikke bare som en frukt av kjærligheten. Det grunner seg egentlig på Guds tanke da kvinnen ble skapt. Tenk bare litt dypere på den underlige beretning om dette i 1Mos 2. Først leser vi om hvordan Gud skapte kvinnen av ett av mannens ribben, og hva som var det første mannen utbrøt da han så kvinnen: «Dette er bein av mine bein og kjøtt av mitt kjøtt». Og like etterpå leser vi det første Gud uttalte om ekteskapet: «Derfor skal mannen forlate sin far og mor og være knyttet til sin hustru, og de skal være ett kjød».

Slik har også Kristus selv omtalt saken da han minnet fariseerne om hvordan Gud har innstiftet ekteskapet, og sagt at dette ikke skal oppløses: «Så er de da ikke lenger to, men ett kjød». Dette er da grunnen til det apostelen sier her, at mennene skal elske sine hustruer som sine egne legemer.

Og da virkelig som om de var deres egne legemer. For merk deg det han fortsetter med: «Den som elsker sin hustru, elsker seg selv, og ingen har vel noen gang hatet sitt eget kjød» m. m. Burde ikke dette vekke mang en mann til å tenke seg om, og til å elske sin hustru mer?

For det tredje: Kristi kjærlighet var en oppofrende kjærlighet. Kristus elsker menigheten og gav seg selv for den. Derfor før og varmer han den. Og ikke bare det; han gir også sin menighet glade stunder, han oppmuntrer og fornyer den.

Slik skal også mannen gjøre alt for ikke bare å forsørge sin hustru, men også for at hun skal trives og glede seg. For alt dette gjør jo kjærligheten av seg selv. Kort sagt springer alle mannens plikter ut fra kjærligheten: «Dere ektemenn, elsk deres hustruer».

Men apostelen fortsetter: «og vær ikke bitre mot dem». Det er riktig at Gud har gitt dere makten og myndigheten, og hustruene er skyldige å underordne seg under dere. Men tro dermed ikke at dere menn kan tillate dere å slippe til et opprørt sinn, med harde ord mot deres hustruer. Nei, vakt dere selv! Apostelen Peter sier: «Dere menn, lev med forstand sammen med deres hustruer, som det svakere kar og som medarvinger til livets nåde, for at deres bønner ikke skal bli hindret».

Vi er alle svake kar, «lærkar». Men kvinnen er likevel det svakeste karet. Hvordan skulle da mannen kunne vente en slik fullkommenhet hos henne at han aldri skulle oppdage noen feil? Han må derfor bruke sin makt med forstand, og aldri glemme at Gud setter kvinnen like høyt som ham selv, for også hun er medarving til livets nåde.

La det være sagt ennå en gang: Hustruen skylder å underordne seg under mannen, det er sant. Og du har makt til å befale. Men bruk din makt slik at du ikke skader det svake karet. Så ikke hennes sinn blir helt nedstemt og sløvet overfor deg.